

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Wiśniewski

Protokolant Joanna Radziszewska

przy udziale **Prokuratora** Jerzego Fiedoruka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 i 30 maja oraz 27 czerwca 2016 roku sprawy:

S. W., syna J. i Z. z domu K., urodzonego w dniu (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 8 września 2015 roku w miejscowości W., gmina W., nieumyślnie spowodował wypadek komunikacyjny poprzez umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując motocyklem marki K. o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło I. badanie z wynikiem 0,73 mg/dm³ i II. badanie z wynikiem 0,66 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, na prostym odcinku drogi nie zachował szczególnej ostrożności, nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, na mokrej i pokrytej piaskiem nawierzchni, wpadł w poślizg, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem, przewracając go na prawy bok, a następnie wjechał do przydrożnego rowu, w następstwie czego pasażerka pojazdu G. F. doznała obrażeń ciała w postaci: ciężkiego urazu czaszkowo – mózgowego z krwakiem podpajęczynówkowym, krwakiem podtwardówkowym lewostronnym, stłuczeniem i uogólnionym obrzękiem mózgu, a także cechami wgłobienia pod sierp i ostrą niewydolnością oddechową, co spowodowało jej śmierć,

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

II. w dniu 8 września 2015 roku około godziny 13:50 – 14:20 na trasie M. – W. i w miejscowości W., jadąc w kierunku wsi M., gmina W., prowadził pojazd mechaniczny, motocykl marki K. o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły badania: pierwsze badanie z wynikiem 0,73 mg/dm³ i drugie badanie z wynikiem 0,66 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.,

I. Oskarżonego uznaje za winnego tego, że w dniu 8 września 2015 roku w miejscowości W. w gminie W., kierując motocyklem marki K. o numerze rejestracyjnym (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły późniejsze badania z wynikami 0,73 mg/dm³ oraz 0,66 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przewożąc pasażerkę G. F., która nie używała kasku ochronnego, a ponadto nie zachował należytej ostrożności oraz nie dostosował prędkości do warunków panujących wówczas na drodze, przez co spowodował nieumyślnie wypadek, na prostym odcinku drogi o zanieczyszczonej piaskiem nawierzchni wpadając w poślizg i tracąc panowanie nad pojazdem, który przewrócił się na prawy bok, a następnie wjechał do przydrożnego rowu, w wyniku czego pasażerka motocykla G. F. doznała rozległych obrażeń czaszkowo – mózgowych, skutkujących ostrą niewydolnością ośrodkowego układu nerwowego i znajdujących się w nim ważnych dla życia ośrodków, czego następstwem była jej śmierć, to jest czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art.

178 § 1 k.k. – i za to na mocy art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. skazuje go oraz wymierza mu **karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.**

II. Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **dożywotni zakaz** prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

III. Na mocy art. 47 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej **nawiązkę** w wysokości **10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.**

IV. Na mocy art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności **zalicza** oskarżonemu jego zatrzymanie w okresie od godziny 15:30 w dniu 8 września 2015 roku do godziny 14:15 w dniu 10 września 2015 roku, jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności uznając za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

V. **Zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę **400 (czterysta) złotych** tytułem opłaty oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

Sędzia :

II K 363/15

UZASADNIENIE

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w dniu 8 września 2015 roku w miejscowości W. w gminie W., S. W., kierując motocyklem K. o numerze rejestracyjnym (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, mając w późniejszych badaniach 0,73 i 0,66 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przewożąc pasażerkę G. F., która nie używała kasku ochronnego, ponadto nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków panujących wtedy na drodze, przez co spowodował nieumyślnie wypadek, na prostym odcinku drogi o zanieczyszczonej piaskiem nawierzchni wpadając w poślizg oraz tracąc panowanie nad pojazdem, który przewrócił się na prawy bok, po czym wjechał do przydrożnego rowu, w wyniku czego pasażerka motocykla G. F. doznała rozległych obrażeń czaszkowo – mózgowych, skutkujących ostrą niewydolnością ośrodkowego układu nerwowego i znajdujących się w nim ważnych dla życia ośrodków, czego następstwem była jej śmierć.

Powyższe ustalenia dały podstawę do przyjęcia, że oskarżony zrealizował swoim zachowaniem ustawowe znamiona występkę z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Sąd wymierzył S. W. karę 3 lat pozbawienia wolności, uznając, że będzie ona w pełni adekwatna do stopnia jego winy i całokształtu okoliczności przypisanego mu czynu. Główną przesłanką obciążającą była liczba i charakter naruszonych przez oskarżonego – częściowo umyślnie – zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. S. W. znajdował się wówczas w stanie znacznej nietrzeźwości, co więcej, wsiadł na motocykl z pasażerką (całkowicie ignorując nakaz używania kasków ochronnych) bez ważnej życiowo potrzeby i bezpośrednio po zakończeniu spożywania większej ilości alkoholu, zatem w pełni świadomy, że znajduje się on w jego organizmie. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że sytuacja taka nie miała w życiu oskarżonego charakteru incydentalnego. W dacie przypisanego mu czynu miał on zatrzymane prawo jazdy, w związku z postawieniem mu zarzutu prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w dniu 13 maja 2015 roku (ostatecznie został za to skazany na mocy wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 11 lutego 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt (...), który jednak na datę orzekania w niniejszej sprawie nie był jeszcze prawomocny), nadto w 15 czerwca 2015 roku ponownie prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, za co skazano go (już prawomocnie) wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 21 października 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt (...). Nota bene, w obu tych przypadkach zachowanie oskarżonego zakwalifikowano z art. 178a § 4 k.k., z uwagi na wcześniejsze skazanie go wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 10 lipca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt(...) za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 16 maja 2014 roku, chociaż w ocenie Sądu to uprzednie

skazanie uległo już zatarciu (zatem w dacie czynu przypisanego oskarżonemu w sprawie niniejszej był on osobą niekaraną, co przy kształtowaniu wymiaru kary zostało uwzględnione na jego korzyść). Okolicznościami o charakterze łagodzącym były z kolei: przyznanie się do winy i złożenie wyczerpujących wyjaśnień – chociaż wagę tych przesłanek umniejsza fakt ujęcia oskarżonego na gorącym uczynku przestępstwa – oraz wyrażenie żalu i przeproszenie bliskich zmarłej G. F.. Uwadze Sądu nie umknęło, że w przeszłości S. W. wielokrotnie, bezinteresownie pomagał rodzinie F., a po wypadku pojednał się z jej mężem (zmarłym później T. F.) oraz z jednym z jej synów (M. F. (1), który poprosił następnie o łagodne potraktowanie oskarżonego i wymierzenie mu jak najniższej kary), zaś pierwszemu z wymienionych dobrowolnie wypłacił 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Sąd miał na względzie również i to, że S. W. w dacie czynu cierpiał na zaburzenia adaptacyjne z powodu wcześniejszego rozvodu z żoną i pożaru rodzinnego domu (choć nie miało to wpływu na jego poczytalność), a po zdarzeniu dobrowolnie odbył pełną terapię odwykową, związaną ze stwierdzonym u niego zespołem uzależnienia od alkoholu. Zestawienie przedstawionych wyżej okoliczności obciążających i łagodzących zadecydowało ostatecznie o wymierzeniu oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Ze względu na wymiar kary pozbawienia wolności, brak było możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. W konsekwencji, kierując się dyspozycją art. 63 § 1 i § 5 k.k., na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania, od godziny 15:30 w dniu 8 września 2015 roku do godziny 14:15 w dniu 10 września 2015 roku.

Zgodnie z dyspozycją art. 42 § 3 k.k., jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. był w stanie nietrzeźwości, sąd zobligowany jest orzec względem niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W ocenie Sądu, żadna z okoliczności ujawnionych w niniejszej sprawie nie uzasadnia przyjęcia, iż wobec S. W. zachodzi takowy „wyjątkowy wypadek”: skrucha wyrażona przez niego w toku procesu karnego, jak też fakt odbycia terapii odwykowej, dają nadzieję, że oskarżony zrozumiał – przynajmniej w części – popełniane dotąd błędy i podjął starania zmierzające do zmiany swojego postępowania, trybu życia oraz nastawienia do obowiązujących norm prawnych, jednak nie są wystarczające do przyjęcia, iż stwarzane przez niego dotychczas zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, zwłaszcza lądowego, zostało istotnie zniwelowane. W związku z powyższym, a także wobec wieku oskarżonego i faktu przebywania przez niego na emeryturze, Sąd uznał, że winien on być dożywotnio pozbawiony uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

W myśl art. 47 § 3 – § 5 k.k., w razie skazania sprawcy za popełnienie w stanie nietrzeźwości czynu z art. 177 § 2 k.k., w wyniku którego pokrzywdzony poniósł śmierć, sąd orzeka od niego nawiązkę na rzecz osoby (lub osób) najbliższej dla pokrzywdzonego, której sytuacja życiowa wskutek jego śmierci uległa znacznemu pogorszeniu, w wysokości co najmniej 10.000 złotych (jeżeli jest kilka takich osób, to na rzecz każdej z nich). Przepis ten nie znajduje zastosowania jedynie w sytuacji orzeczenia przez sąd obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości wyższej niż 10.000 złotych. W szczególnie uzasadnionych okolicznościach, to znaczy, gdy wymierzona nawiązka powodowałaby dla sprawcy uszczerbek dla niezbędnego utrzymania siebie oraz rodziny lub też doszło do pojednania się, sąd może wymierzyć nawiązkę w wysokości niższej niż 10.000 złotych. Jeżeli natomiast pokrzywdzony zmarł oraz nie ma osoby dla niego najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek jego śmierci uległa znacznemu pogorszeniu, nawiązkę orzeka się na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

G. F. zmarła w wyniku popełnionego przez S. W. przestępstwa

z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Osoby najbliższe dla niej, to: mąż T. F. oraz dzieci M. F. (1), P. F., Ł. F., R. F., M. F. (2) i D. F.. Mąż pokrzywdzonej zmarł przed rozpoczęciem przewodu sądowego, zaś wcześniej pojednał się z oskarżonym i otrzymał od niego zadośćuczynienie w kwocie 10.000 złotych. Z depozycji dzieci pokrzywdzonej wynika zaś, że ich sytuacja życiowa nie uległa znacznemu pogorszeniu wskutek jej śmierci. W tej sytuacji, należało orzec od S. W. nawiązkę na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, przy czym z uwagi na fakt, że oskarżony przebywa na emeryturze, deklaruje dochody w wysokości 2.600 złotych miesięcznie,

pozostaje współwłaścicielem domu, gruntów rolnych oraz samochodu, a na współutrzymaniu ma wprowadzić dwoje, ale dorosłych już dzieci, brak było przesłanek do orzeczenia jej w kwocie niższej niż 10.000 złotych.

O kosztach sądowych orzeczono zgodnie z treścią art. 627 k.p.k., w tym o wysokości opłaty z uwzględnieniem art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, z późn. zm.).

Sędzia :